

Josep Baró Oliveras, “L’Avi Baró”.

Aquest any hem parlat amb en Josep Baró, “el Pepet”, una persona que necessita poca presentació ja que es molt coneguda al poble. En Josep ha dedicat gran part de la seva vida al transport en camió i, pel fet de ser recader durant molts anys, s’ha relacionat amb molts de nosaltres.

A quin any vàreu néixer?

Vaig néixer el 19 de març de 1918 i era el segon de set germans. Els meus pares es deien Jaume i Antònia i els meus germans, per ordre d’edat són la Pepita, jo, l’Anita, la Lluïsa, en Joan Maria i l’Assumpció. Dissortadament dos d’ells són morts: el Joan, que va morir a la mili i l’Assumpció, que va morir ofegada en un safareig.

Com va començar el negoci del transport?

El meu pare tenia relació amb els senyors Playà, que es dedicaven al transport de mercaderies. D’aquesta relació i de parlar amb ells, va venir que nosaltres comencés-sim a fer transports. Els primers viatges de blat de moro que fèiem de Barcelona a Santa Eulàlia, els cobràvem a 25 ptes.

Què recordeu de la infantesa?

Vaig anar a l’escola a la Sagrera, amb el mestre Sr. Riart. No era precisament dels alumnes més avantatjats; el mestre tenia uns nois més mimats perquè li portaven algun regalet i, com que a casa ho necessitàvem tot per a poder anar tirant, no era pas dels afavorits. Una vegada vaig passar al primer lloc de la classe perquè vaig ser l’únic en saber que “un bote de melocotón” era un pot de préssec. Aquest primer lloc va durar molt poc.

Als 13 anys vaig deixar l’escola i vaig començar a ajudar el meu pare en el camió...

Quan va començar la relació amb la vostra esposa?

Jo tenia 18 anys i l’Elisa, 16. Als 20 anys ens vàrem casar. La mort del meu pare, assassinat al començament de la Guerra Civil, va marcar la necessitat de formar una